

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Η μνήμη... Πόσα καθορίζει στη ζωή μας... Κάποιοι μαθαίνουν έχοντάς την, κάποιοι χαμογελούν, άλλοι αποτρέπονται από παλιά λάθη και άλλοι μαζί της υποφέρουν και εύχονται να μπορούσαν να γυρίσουν πίσω το χρόνο ή να τη σβήσουν, να σταματήσουν να πονούν...

Ο Ευτύχης, ένας μαθητής με ξανθά μαλλιά και πράσινα μάτια, είχε την όψη αγγέλου, και φάνηκε ότι μάλιστα τον προστάτεψε ένας άγγελος τη χειρότερη μέρα που - δυστυχώς - θυμόταν.

Ήταν μεσημέρι, κάπου στα μέσα του προηγούμενου Νοέμβρη, όταν ήταν ακόμα στην Γ' Γυμνασίου και γυρνούσαν από το σχολείο του αυτός και οι γονείς του. Έφτασαν σε μια κεντρική διασταύρωση, από την οποία περνούσαν πάντα πολλά αυτοκίνητα. Αφού βεβαιώθηκαν ότι μπορούσαν να περάσουν, ξεκίνησαν να περπατάνε, ενώ το κορδόνι του παπουτσιού του Ευτύχη είχε λυθεί, οπότε πριν περάσει έσκυψε να το δέσει. Ένας δυνατός ήχος από ξαφνικό φρενάρισμα και σύγκρουση τον έκανε να σηκώσει το βλέμμα του· κάτι που θα ευχόταν να μην έκανε ποτέ...

Η μητέρα του πέθανε από τα τραύματα που της προκάλεσε η σύγκρουση, ενώ ο πατέρας του που είχε προβλήματα στην καρδιά του δεν άντεξε και έφυγε κι αυτός λίγες ώρες αργότερα. Ο Ευτύχης δεν μπορούσε να διαχειριστεί το τι συνέβη. Δεν μπόρεσε να συνέλθει ούτε μερικούς μήνες μετά το δυστύχημα και ώρες-ώρες, ακόμα και αν βαθιά μέσα του το ήξερε ότι τα μεσημέρια μετά το σχολείο θα γύριζε στο σπίτι των παππούδων του, του άρεσε να «παραμυθιάζει» τον εαυτό του ότι θα έμπαινε στο παλιό του σπίτι και θα έβλεπε τη μητέρα του να έχει μόλις γυρίσει από τη δουλειά. Μετά από λίγο θα ερχόταν και ο πατέρας του και οι τρεις τους θα μαγείρευαν μαζί, όπως πάντα, γελώντας και θα έτρωγαν μία ώρα μετά, ακόμα πιο πεινασμένοι, αλλά παρόλ' αυτά χορτασμένοι ο ένας από την παρουσία και την αγάπη του άλλου.

Με τον καιρό ο Ευτύχης ένιωθε ακόμα περισσότερο την απουσία των γονιών του, αν και τα δάκρυά του μερικές μέρες στέρευαν. Στο σχολείο τα πράγματα είχαν δυσκολέψει και τον έκαναν να αισθάνεται ακόμα χειρότερα. Τα μαθήματα που είχε σε συνδυασμό με την ψυχολογική του κατάσταση τον τρέλαιναν. Ο ίδιος όμως δεν ενδιαφερόταν για το σχολείο πλέον και είχε πιάσει πολλές φορές τον εαυτό του να σκέφτεται: «Μόνο ευτυχία δεν μου έφερε αυτό το όνομα...».

Η νέα σχολική χρονιά ξεκινούσε και ήταν γεμάτη με αλλαγές. Το λύκειο άρχιζε και για εκείνον όλα ήταν διαφορετικά, αφού το καλοκαίρι είχαν μετακομίσει στο χωριό από το οποίο καταγόταν ο παππούς του. Για καλή τους τύχη, το λύκειο δεν ήταν πολύ μακριά από το χωριό. Μέσα σε όλα αυτά, ο ίδιος δεν έδειχνε κανένα

ενδιαφέρον για το νέο του σχολείο, το χωριό του που πάντα λάτρευε να πηγαίνει, δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για ζωή. Ο ύπνος του είχε στοιχειωθεί από εφιάλτες με εκείνη τη μέρα, εκείνη τη μαύρη, την καταραμένη μέρα.

Η πρώτη επαφή με το λύκειο ήταν για τον Ευτύχη ένα αδιάφορο πρωινό. Δεν πλησίασε κανέναν και κανένας δεν τον προσέγγισε. Κοιτούσε όλους τους μαθητές με το κλασικό συννεφιασμένο του βλέμμα και καθόταν σε ένα πεζούλι εξερευνώντας το χώρο νοητά. Τη δεύτερη μέρα ανέβηκαν στα τμήματά τους και βρήκαν τις θέσεις τους. Ο Ευτύχης πήγε και κάθισε σε ένα θρανίο στη δεύτερη σειρά και κανείς δεν πήγε δίπλα του.

Στο διάλειμμα, προς έκπληξή του, ένα κορίτσι ήρθε να του μιλήσει. Του είπε ότι λυπήθηκε που τον είδε μόνο του και ότι την έλεγαν Μαργαρίτα. Είχε καστανά μαλλιά και μαύρα μάτια. Ο Ευτύχης στην αρχή δεν ήταν καταδεκτικός στο να της μιλήσει αλλά σιγά σιγά άρχισε να ανοίγεται περισσότερο και μετά από καιρό χωρίς χαμόγελο γέλασε. Αυτό το κορίτσι είχε κάτι διαφορετικό, αλλά δεν μπορούσε να προσδιορίσει ακριβώς τι. Δεν ήξερε γιατί, αλλά και στα επόμενα διαλείμματα η Μαργαρίτα θέλησε να του κρατήσει συντροφιά και να τον κάνει να νιώσει καλύτερα.

Με τον καιρό οι δύο έφηβοι έγιναν καλοί φίλοι. Μάλιστα, δύο μήνες μετά τη γνωριμία τους βρήκε το κουράγιο να της πει τι συνέβη που τον οδήγησε στην κατάθλιψη. Βέβαια δεν σταμάτησε να απομονώνεται, να κλαίει τα βράδια και να μην έχει την όρεξη ενός μέσου ανθρώπου, αλλά η αλλαγή του ήταν αισθητή. Η Μαργαρίτα προσπαθούσε κάθε μέρα να τον κάνει χαρούμενο και να τον βοηθήσει να κλείσει αυτή τη μεγάλη και βαθιά πληγή όσο περισσότερο γινόταν, επειδή είχε κι αυτή πληγές που έκλεισε μόνη της και ήξερε τη σημασία της φιλίας και της βοήθειας.

Ο Ευτύχης μέχρι το νέο έτος είχε ήδη αρχίσει να της εμπιστεύεται διάφορα μυστικά, να της λέει μερικά προβλήματά του χωρίς το φόβο ότι την κουράζει, έμαθε να δέχεται παρηγοριά και μια αγκαλιά στην οποία να μπορεί να ξεσπάσει, κάτι που του ήταν περισσότερο απαραίτητο απ' όσο πίστευε. Αυτό το κορίτσι είχε γίνει για τον Ευτύχη ο λόγος που χαμογελούσε, που γελούσε, που δεν τα είχε παρατήσει, που πήγαινε με κάποια χαρά στο σχολείο. Είχε γίνει ο άνθρωπος που τον έσωσε από την καταστροφή και τον επανέφερε στο φως. Δεν τον πονούσε τόσο πλέον το να μιλάει για τη μέρα του δυστυχήματος. Με λίγα λόγια, σε αυτή την αληθινή φίλη που απέκτησε τόσο απροσδόκητα, χρωστούσε τη ζωή του.

Όλα όμως άλλαξαν μετά τις εξετάσεις του Ιουνίου. Η Μαργαρίτα έμαθε ότι ο πατέρας της, που ήταν αστυνομικός, πήρε μετάθεση και έπρεπε να μετακομίσουν. Στη σκέψη και μόνο της ήρθε απόγνωση, γιατί εκτός του ότι θα έχανε τον καλύτερο

της φίλο, γνώριζε πόσο μεγάλο πισωγύρισμα θα ήταν αυτό για την ψυχολογία του Ευτύχη που θα έπεφτε και πάλι στα Τάρταρα...

Την επόμενη κιόλας μέρα του ανακοίνωσε την εξέλιξη. Ο Ευτύχης αρνήθηκε να το πιστέψει μόλις το άκουσε και ξέσπασε σε κλάματα. Δεν ήξερε τι να κάνει μετά από τόσο καιρό θυμήθηκε πώς είναι να ζεις και από το πουθενά η ζωή του πάλι διαλυόταν και έσπαζε σε κομμάτια. «Γιατί ό,τι αγαπώ να χάνεται...;» σκέφτηκε φευγαλέα, αλλά αυτή η σκέψη τον συντρόφευσε όλο το υπόλοιπο βράδυ. Ξανακλείστηκε στον εαυτό του και τη μέρα που έφυγε η Μαργαρίτα αποχαιρετίστηκαν κλαίγοντας.

Μόλις το αυτοκίνητο απομακρύνθηκε τόσο ώστε να χαθεί από το οπτικό του πεδίο, άρχισε να τρέχει μέχρι που έφτασε σε ένα λιβάδι. Έκατσε στο γρασίδι και έκοψε μια μαργαρίτα. Εκείνο το μέρος, το ησυχαστήριό του, που κανείς δεν ήξερε ότι όταν έφευγε από το σπίτι πήγαινε εκεί, με κάποιον τρόπο ήταν γεμάτο από την παρουσία της. Για τον ίδιο ήταν η παρουσία του φωτός, της πεταλούδας που με τα χρώματα στα φτερά της έσκισε το σκοτάδι. Αλλά η πεταλούδα αυτή πέταξε μακριά, χωρίς να του μάθει πώς να ζήσει χωρίς εκείνη και πάλι...

Βυθίστηκε σε μια ξεχασμένη θάλασσα δακρύων. Εκείνο το βράδυ δεν βρήκε το κουράγιο να γυρίσει. Κοιτούσε τα αστέρια και προσπαθούσε να τα μετρήσει, με την ψευδαίσθηση πως αν τα κατάφερνε θα έφτανε κοντά της, θα άκουγε και πάλι τη φωνή της από κοντά και θα τον έκανε να νιώθει σαν όλα να είναι καλά, έστω και για λίγο. Αυτό το λίγο ήταν ό,τι πιο πολύτιμο είχε. Ή μάλλον όχι. Αυτή ήταν.

Το άλλο πρωί γύρισε σπίτι. Οι παππούδες του είχαν ανησυχήσει μήπως έπαθε κάτι, όμως το μεγαλύτερο κακό που μπορούσε να πάθει σε εκείνη τη φάση της ζωής του το είχε ήδη πάθει. Είχε χάσει από κοντά του το μοναδικό του στήριγμα. Ο Ευτύχης, σαν να το θυμήθηκε ξαφνικά, αναζήτησε στο συρτάρι του κομοδίνου του ένα βιβλίο που του είχε δώσει η Μαργαρίτα πριν φύγει. Είδε ότι υπήρχε ένας σελιδοδείκτης ανάμεσα στις σελίδες. Άνοιξε το βιβλίο σε εκείνο το σημείο και ένας φάκελος έπεσε στα χέρια του. Πριν να βγάλει το γράμμα που περιείχε, πρόσεξε μερικές υπογραμμισμένες σειρές στο βιβλίο τις διάβασε.

«Τώρα που φεύγω, θα μου λείπεις και θα πονάω που θα σε αφήσω πίσω γιατί έχω συνηθίσει να ζω δίπλα σου, αλλά αυτό είναι πολύ καλύτερο από το να μην σε έχω ζήσει και να νιώθω μόνο χαρά όταν θα σε σκέφτομαι. Γιατί εμείς, πριν φύγουμε και πονέσουμε, φτιάξαμε αναμνήσεις...»

Αναγνώρισε το δίκιο της ηρωίδας του βιβλίου σε αυτά που έλεγε, παρ' όλ' αυτά βιάστηκε να ανοίξει τον φάκελο και να ξεδιπλώσει το γράμμα. Άρχισε να διαβάζει.

«Αγαπημένε μου Ευτύχη,

Λογικά όταν θα διαβάζεις αυτό το γράμμα θα έχω ήδη μετακομίσει. Είναι κάπως περίεργος τρόπος να σου τα πω όλα αυτά, αλλά πλέον δεν μου απομένει άλλη επιλογή. Καλύτερα να σου τα γράψω παρά να σου τα πω μέσω κλήσης.

Αρχικά θέλω να σου εξομολογηθώ πόσο απροετοίμαστη με βρήκε όλο αυτό. Όταν μου το ανακοίνωσαν ο κόσμος γύρω μου έχασε το χρώμα του. Δεν άντεχα ξαφνικά την ιδέα του να φύγω, ενώ το έχω κάνει τόσες άλλες φορές. Αυτή τη φορά ήταν διαφορετικό. Με το να σε βοηθάω ήρθα πολύ κοντά σου και ανακάλυψα μια πτυχή του εαυτού μου που δεν γνώριζα την ύπαρξή της και μου άρεσε πολύ. Για να είμαι ειλικρινής, ποτέ δεν είχα κολλητό φίλο. Απέφευγα να “πλησιάζω” άτομα γιατί ήξερα ότι θα πληγωθώ σαν έρθει αυτή η ώρα. Όμως αυτή τη φορά αγάπησα αληθινά έναν φίλο με έναν τρόπο που μου ήταν ξένος.

Η “παρέα” μου δεν με γνωρίζει σχεδόν καθόλου καταβάθος. Όμως εσύ θέλω να μπορείς να λες ότι με ξέρεις καλύτερα από τους άλλους. Όταν ήμουν οκτώ ετών ο μικρός μου αδερφός το έσκασε από το σπίτι και έκτοτε δεν βρέθηκε ποτέ. Από την εξαφάνιση και μετά, χάσαμε κάθε ουσιαστική επαφή με τους γονείς μου. Και οι τρεις είχαμε πολλά βάρη να σηκώσουμε, αλλά έχω την εντύπωση πως δεν ενδιαφέρθηκαν ποτέ ειλικρινά να σκεφτούν να με παρηγορήσουν. Λες κι εγώ δεν υπέφερα αρκετά...

Η εξαφάνιση με διέλυσε με κάθε τρόπο που μπορεί να διαλυθεί κάποιος. Ήμουν άρρωστη για δυόμισι εβδομάδες, φτάσαμε μέχρι το νοσοκομείο. Ψυχολογικά είχα καταρρεύσει διπλά. Εγώ και ο αδερφός μου ήμασταν πραγματικά κοντά. Από τότε σταμάτησα να δένομαι με ανθρώπους, έκανα μόνο φίλους για να έχω κάποιον να περνάω ευχάριστα την ώρα μου.

Σιγά σιγά ξεπέρασα την απώλεια και έγινα πιο δυνατή, παρόλο που οι σχέσεις που έκανα με ανθρώπους ήταν πάντα προσωρινές λόγω των μεταθέσεων. Μέναμε σε αυτό το μέρος δύο χρόνια επομένως είχα μια παρέα. Και μετά ήρθε η πρώτη μέρα του λυκείου. Σε είδα να είσαι μόνος σου, αλλά δεν θέλησα να ενοχλήσω. Ωστόσο οι τύψεις δεν με άφηναν να ησυχάσω. Αναγνώρισα το πόσο θα με βοηθούσε ένας άνθρωπος να πάω να μιλήσω όταν μπήκα στην εφηβεία. Δεν μπορούσα να μην σε βοηθήσω, να απαλύνω τα προβλήματά σου, όπως πάντα ευχόμενοι να κάνει κάποιος και για μένα. Τα κατάφερα. Και πραγματικά είναι ότι πιο σπουδαίο έχω κάνει ποτέ...

Σου το υπόσχομαι ότι θα προσπαθήσω να σου στέλνω μήνυμα κάθε μέρα και να μιλάμε όσο πιο συχνά γίνεται. Σ' αγαπώ!

Η αγαπημένη σου φίλη,

Μαργαρίτα»

Ο Ευτύχης βρισκόταν σε σοκ. Ποτέ δεν θα μπορούσε να φανταστεί τι είχε περάσει η Μαργαρίτα και ένιωσε πολύ άσχημα για εκείνη. Θύμωσε με τον εαυτό του που ούτε μια φορά δεν την ρώτησε τι είχε βιώσει για να στέκεται βράχος δίπλα του. Αμέσως της έστειλε μήνυμα. Τη ρώτησε αν έφτασαν, αν της άρεσε το μέρος, το νέο της σπίτι... Τη ρώτησε αν είναι καλά. Την ερώτηση που πρέπει να ακούμε όλοι από τον σωστό άνθρωπο, τη σωστή στιγμή για να πούμε πραγματικά τι μας συμβαίνει.

Λες και διάβασε τη σκέψη του, είδε τη Μαργαρίτα να πληκτρολογεί μόλις εκείνος ήταν έτοιμος να στείλει το μήνυμά του. Πρόλαβε όμως να της στείλει εκείνος πρώτος. Η Μαργαρίτα του απάντησε γρήγορα και ένα χαμόγελο σιγουριάς ότι όλα θα πήγαιναν καλά απλώθηκε στα χείλη του. Αυτό που δεν γνώριζε όμως, ήταν ότι από την άλλη μεριά της συνομιλίας, η Μαργαρίτα είχε ακριβώς το ίδιο χαμόγελο με εκείνον...

Μαρίνα Νταφέκα

